

ELIN HILDERBRAND

**ÎN SEARA
ASTA,
VORBEȘTE-MI
DE IUBIRE**

Traducere din limba engleză și note
DANIELA TRUȚIA

București
2019

PARTEA ÎNTÂI

Dabney

Lui Dabney nu-i venea să creadă. Clipi de două ori, gândindu-se că nu mai are ochii unei fetișcane – nici măcar ai unei femei tinere –, gândindu-se că în ultima vreme nu se simțise bine: oare *mintea îi juca vreo festă?* După douăzeci și șapte de ani? Subiect: *Salut!*

Dabney Kimball Beech, de douăzeci de ani directoare a Camerei de Comerț¹ de pe insula Nantucket², se găsea în biroul ei de la etajul al doilea, cu vedere spre Main Street, stradă de importanță istorică și pavată cu piatră. Era sfârșit de aprilie, vineri dimineață înainte de Weekendul Narciselor Galbene³, al doilea weekend important al anului pentru Dabney, iar buletinul meteo prognoza o vreme splendidă. Afară erau cincisprezece grade, soare și se anunțau șaptesprezece-optsprezece grade în zilele de sâmbătă și duminică.

Dabney tocmai verificase prognoza pentru a mia oră în acea zi, pentru a zecea mia oră în acea săptămână (cu un an în urmă, se alesese praful de Weekendul Narciselor Galbene din pricina unui viscol), când în căsuța de e-mail îi apăru un mesaj de la Clendenin Hughes.

Subiect: *Salut!*

– Oh, Doamne! exclamă Dabney.

Dabney nu înjura niciodată și rareori lua numele Domnului în deșert (grație piperului de Cayenne administrat pe limbă de bunica

¹ Agenție care se ocupă de popularizarea insulei Nantucket și a obiectivelor ei turistice

² Insulă situată la 50 de kilometri sud de Cape Cod, în statul Massachusetts

³ Sărbătoare tradițională de primăvară în insula Nantucket

ei catolică, la vârsta de zece ani, pentru că spusese *Iisuse Hristoase!*). Era de ajuns ca exclamația de acum să îi atragă atenția Ninei Mobley, asistenta lui Dabney vreme de optsprezece din cei douăzeci și doi de ani de când ocupa funcția de director.

– Ce e? o întrebă Nina. Ce s-a-ntâmplat?

– Nimic, se grăbi Dabney să răspundă.

Nina Mobley era cea mai bună prietenă a ei, dar Dabney nu i-ar fi putut spune nici în ruptul capului că pe monitor tocmai îi apăruse un mesaj de la Clendenin Hughes.

Dabney începu să roadă între dinți o perlă din șiragul de la gât, ca de fiecare dată când era foarte absorbită de un lucru care o afecta foarte tare. Era conștientă că, în acel moment, milioane de oameni din întreaga lume primeau e-mailuri, o bună parte din ele probabil tulburătoare, și într-un procent mic, dar semnificativ, șocante. Se întrebă totuși dacă mai există cineva pe planetă care să fi primit un mesaj la fel de tulburător și de șocant precum cel primit de ea.

Rămase cu ochii ațintiți asupra ecranului, clipi și-și încleștă dinții pe perlă. Era granuloasă, semn că era veritabilă. *Salut! Salut?* Nici un cuvânt vreme de douăzeci și șapte de ani... și acum asta? Un e-mail primit la serviciu. *Salut.* Când Clen plecase în Thailanda, nu exista încă poșta electronică. De unde făcuse el rost de adresa ei? Dabney pufni în răs. Clen era ziarist și primise Premiul Pulitzer. Fusese un fleac pentru el să-i afle adresa de e-mail.

Salut.

Degetul lui Dabney atinse mouse-ul cu un gest nehotărât. Să deschidă mesajul? Oare ce-i scria? Ce i-ar fi *putut* scrie după douăzeci și șapte de ani de tăcere?

Salut.

Dabney nu găsea puterea să deschidă e-mailul. Ea, care nu fuma și care bea rareori alcool, simțea acum nevoia de o țigară și o dușcă de bourbon. Singurul lucru care ar fi uluit-o mai mult decât acest mesaj ar fi fost un e-mail de la mama ei.

Aceasta murise.

Salut.

Dabney simți un fior ca un șoc electric pe șira spinării.

Nina era așezată în fața propriului calculator, ținând între dinți cruciulița din aur, un obicei prost preluat de la Dabney, al cărei birou era amplasat la nici un metru jumătate de al ei.

– Zău așa, Dabney, ce s-a-ntâmplat? întrebă Nina.

Dabney dădu drumul perlei pe care o ținuse în gură. Șiragul căzu pe pieptul ei cu un sunet înfundat, de parcă ar fi fost de plumb. Nu se simțea bine de câteva săptămâni, poate chiar de o lună, iar acum corpul ei o luase razna. Din pricina aceluși e-mail de la Clendenin Hughes.

Dabney se sili să-i zâmbească Ninei.

– Vremea va fi perfectă în acest sfârșit de săptămână! spuse ea. Ni se dau *toate asigurările că va fi soare.*

– Chiar merităm, după ce s-a întâmplat anul trecut, replică Nina.

– Cobor să cumpăr un frappé. Tu vrei ceva?

Nina se încruntă ușor.

– Frappé? Aruncă o privire spre calendarul din perete, pe care-l primeau în fiecare an de la service-ul Auto Body din Nantucket. Deja ți-a venit din nou?

Dabney și-ar fi dorit să nu fie ca o carte deschisă, dar, fără doar și poate, predictibilitatea era trăsătura ei caracteristică. Își cumpăra frappé o singură dată pe lună, cu o zi înainte de menstruație, dar în momentul de față mai avea zece zile până atunci.

– Nu știu de ce, dar azi chiar am poftă, răspunse Dabney. Vrei să-ți iau ceva?

– Nu, mulțumesc, spuse Nina, acordându-i atenție o fracțiune de secundă. Te simți bine?

Dabney înghiți în sec.

– Da, totul e-n regulă, încuviință ea.

Afară era o atmosferă de sărbătoare. După patru luni de frig și viață grea, în Nantucket venise în sfârșit primăvara. Main Street era ticsită de oameni îmbrăcați în galben. Dabney îi zări pe soții Levinson (perechea numărul 28), cărora le făcuse cunoștință cu zece ani în urmă. Pe atunci Larry era văduv, cu doi gemeni la Yale și Stanford, iar Marguerite, dirigintă la un prestigios internat de fete și necăsătorită.

Azi, Larry purta un pulover galben din cașmir, iar Marguerite era îmbrăcată într-un sacou de poplin, tot galben. Ținea de lesă un Golden Retriever pe nume Unchiul Frank. Dabney adora toți câinii și în special pe Unchiul Frank, iar Larry și Marguerite erau una dintre „perechile ei”, căsătoriți doar pentru că ea le făcuse cunoștință. Dabney știa că ar fi trebuit să se oprească să stea de vorbă cu ei. Ar fi trebuit să-l scarpine pe gât pe Unchiul Frank până când acesta începea să scheaune de plăcere. Numai că în clipa asta, nu putea adopta un comportament contrar a ceea ce simțea. Traversă strada spre Nantucket Pharmacy, dar nu intră. O luă pe Main Street și traversă parcare A&P, îndreptându-se spre Straight Wharf¹. Ajunsă la capătul cheiului, rămase cu ochii pironiți asupra portului. Îl zări pe Jack Cooper, care lucra la barca lui de pescuit închiriată cu ora. Peste câteva săptămâni, vara urma să se instaleze în toată splendoarea ei nebună. Jack îi făcu semn cu mâna și, bineînțeles, Dabney îi răspunse în același fel. Dabney cunoștea pe toată lumea de pe insulă, numai că nu putea povesti despre acel e-mail absolut nimănui. Trebuia să lupte cu acest moment din viața ei de una singură.

Salut.

Văzu feribotul companiei Steamship, înaintând încet pe apă, ocolind Brant Point. În ora următoare, biroul de la Camera de Comerț avea să fie invadat de vizitatori, iar Dabney o lăsase singură pe Nina. Mai mult decât atât, plecase de la birou fără să se treacă în „registru de învoiri”, unicul aspect la care Vaughan Oglethorpe, președintele consiliului director al Camerei, ținea cu tot dinadinsul. Dabney ar fi trebuit să facă stânga-mprejur chiar în acel moment, să se înapoieze la birou și să facă munca pe care o făcuse fără cusur vreme de două decenii.

Subiect: *Salut.*

După trei ore, deschise e-mailul. Nu avusese de gând să-l deschidă, dar tentația crescuse în asemenea măsură încât o resimțea ca pe o durere fizică. O dureau spatele și abdomenul. Faptul că știa de existența acelui mesaj îi sfâșia măruntaiele.

Dragă Dabney,

Am vrut să te anunț că urmează să mă întorc în Nantucket pentru o perioadă nedeterminată. Acum șase luni, am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat. Mai mult decât atât, e vremea musonului, și entuziasmul meu de a scrie despre această parte a lumii a cam scăzut. I-am anunțat pe cei de la Times. N-am fost niciodată acreditat la redacția din Singapore. Cu ani în urmă, era cât pe ce, dar – ca de fiecare dată – am călcat pe bătătură pe cine nu trebuie, spunându-i verde-n față ce gândeam. Așa că visul cu Singapore rămâne pentru altă dată. (Oftat din rărunchi.) Am decis că cel mai bun lucru pentru mine e să mă întorc acasă.

Am respectat dorința exprimată de tine mai de mult de a „nu mai lua niciodată legătura cu tine”. A trecut mai mult de un sfert de secol, Cupe. Sper că noțiunea „niciodată” e totuși limitată în timp și că ai să mă ierți pentru acest e-mail. N-am vrut să-mi fac apariția pe insulă fără să te anunț în prealabil și n-am vrut nici să afli vestea de la alții. Urmează să mă ocup de casa soților Trevor și Anna Jones, Polpis Road 436 și să locuiesc în casa lor de oaspeți.

Mi-e teamă că spun prea mult și totodată prea puțin. Mai întâi de toate, vreau să știi cât de rău îmi pare pentru felul în care s-au sfârșit lucrurile. Nu trebuia să se întâmple așa, dar eu, unul, am etichetat de mult faptele ca fiind O SITUAȚIE IMPOSIBILĂ: eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca. N-a fost zi – ba, ca să fiu cinstit, Cupe, n-a fost oră – în care să nu mă gândesc la tine. Când am plecat, am luat cu mine o parte din tine și am păstrat această parte în străfundul inimii mele ani la rând.

Nu mai sunt cel pe care l-ai cunoscut – nici fizic, nici psihic, nici emoțional. Dar, desigur, am rămas același.

Mi-aș dori mult să te văd, deși îmi dau seama că sper prea mult.

Îți scriu în timpul escalei mele pe aeroportul din Los Angeles. Dacă totul merge bine, mâine-dimineață ar trebui să fiu în Nantucket.

Polpis Road nr. 436, căsuța din spate

Mereu al tău, Clen

¹ Cheiul Drept

Respect pentru Dabney citi încă o dată e-mailul, ca să se asigure că mintea ei tulburată îl înțelesese.

Măine-dimineață.

Perechea numărul 1: Phil și Ginger (născută O'Brien) Bruschelli, căsătoriți de douăzeci și nouă de ani

Ginger: Ar fi prea îndrăzneț din partea mea să mă consider cea mai bună prietenă a lui Dabney, întrucât, chiar și în 1981, pe când era elevă în anul întâi de liceu, Dabney era cea mai simpatizată față din școală. Când spun „simpatizată“, s-ar putea crede că era blondă, sau majoretă, ori că locuia într-o casă mare pe Centre Street. Nu, nu, nu... avea părul negru, des, tuns băiețește și purta întotdeauna, dar absolut întotdeauna, o bentiță. Avea ochi mari și căprui, câțiva pistrii, un zâmbet de ziceai că răsare soarele. Măsura cam un metru șaizeci și avea un corp subțire și delicat, pe care nu-l scotea niciodată în evidență. Se îmbrăca fie cu pulover tricatat și fustă, fie cu o pereche de jeanși Levi's uzați și cămașă bărbătească mai mare cu câteva numere. Cămășile erau albe, albastre, roz sau de culoarea piersicii. Întotdeauna o vedeai încălțată cu papuci de stradă ieftini și fără toc, iar la gât purta un șirag de perle cu cercei asortați. Asta era Dabney.

Dabney Kimball era cea mai simpatizată față din liceu, fiindcă era binevoitoare și generoasă cu toată lumea. Se purta frumos cu Jeffrey Jackson, care avea o pată roșcată pe obraz. Se purta frumos cu Henry Granger, care începuse să poarte pantofi cu piele perforată și servietă diplomat încă din anul al doilea. Nu omitea să invite pe nimeni când organiza parade cu care alegorice și petreceri școlare de sfârșit de an. Era singură la părinți și fusese crescută de tatăl ei, locotenentul Kimball, de profesie polițist. Mama ei... ei bine, nimeni nu știa precis ce se întâmplase cu mama ei. Circulau câteva versiuni pe tema asta, cum se întâmplă de regulă cu bârfele, dar tot ce se știa cu certitudine despre Dabney era că nu mai avea mamă, ceea ce făcea să ne fie și mai dragă.

Totodată, Dabney se număra printre elevii cei mai isteți ai liceului din Nantucket; mai isteț decât ea era Clendenin Hughes, despre care domnul Kane, profesorul nostru de engleză, spunea că e „un geniu

așa cum se nasc o dată la o sută de ani“. Dabney era probabil un geniu cum se nasc o dată la nouăzeci și nouă de ani.

În anul întâi, eu și Dabney fuseserăm proaspăt alese în comitetul de redactare a Anuarului liceului. Comitetul era format în cea mai mare parte din băieți din ani mai mari – de fapt, toți erau băieți din ani superiori, noi fiind singurele fete. Dabney considera că, deși eram mai mici, elevii anului întâi trebuiau reprezentați la fel ca și cei din anii de studii superiori și că nimeni nu avea să ne poarte de grijă dacă n-o făceam noi înșine. Prin urmare, în iarna aceea, eu și Dabney am petrecut mult timp împreună. Mergeam la întrunirile comitetului pentru Anuar în fiecare marți și joi, după ore, și când terminam, asistam la meciurile de baschet ale echipei liceului.

Eu mă îndrăgostisem lulea de Phil Bruschelli. Phil era elev în anul al doilea, iar la meciurile liceului mai mult stătea pe margine. Dacă echipa avea un avantaj mai mare de douăzeci de puncte, intra și Phil în joc câteva minute. O dată, când s-a întâmplat asta, am strâns-o cu putere pe Dabney de braț, atât eram de emoționată.

N-am să uit niciodată expresia de pe chipul ei. Era ceea ce azi aș denumi recunoaștere amuzată.

– Îți place de el, mi-a spus ea. Îți place de Phil.

– Nu, nici vorbă, am protestat eu.

Asta pentru că, deși eu și Dabney eram cele mai bune prietene, faptul că mă îndrăgostisem de Phil era un secret pe care nu eram dornică să-l destăinui nimănui.

– Ba da, m-a contrazis ea. Îți place de el. Se vede limpede. Ai roșit până-n vârful urechilor.

– Normal, am zis eu. Sunt aproape 40 de grade aici și nu uita că sunt irlandeză.

– Nu la față, prostuțo, a râs Dabney. Nu știi cum să-ți zic... ai o aureolă trandafirie.

– O aureolă?! am exclamat eu. Trandafirie?

După meci, Dabney a insistat să aștept împreună cu ea în holul din fața vestiarului băieților. Mi-a zis că urma să vină tatăl ei s-o ia.

– De ce nu mergi pe jos? am întrebat-o.

Dabney locuia exact vizavi de liceu.

– Stai aici cu mine, a repetat ea.

Pe urmă, mi-a dat deoparte părul de pe umeri și mi-a aranjat gulerul cămășii sport. Stătea atât de aproape de mine, încât i-aș fi putut număra pistruții.

– Cum se face că n-ai iubit? am întrebat-o eu. Ești atât de drăguță și te place toată lumea.

– Ba am iubit, mi-a răspuns ea. Numai că el nu știe încă.

Am vrut s-o întreb despre cine e vorba, dar chiar în acel moment Phil Bruschelli a ieșit din vestiar. Avea un metru nouăzeci. Părul lui negru era încă ud de la duș. Purta un cojoc maroniu de piele întoarsă și era atât de drăguț, că a fost cât pe ce să leșin.

Dabney i-a ieșit înainte.

– Bună, Phil.

Phil s-a oprit.

– Bună, Dabney.

– Ce bine că azi ai avut ocazia să joci puțin! a spus ea. La un meci al liceului. Cred că ești tare fericit.

El a ridicat din umeri.

– Mda, mă rog. Antrenorul zice că trebuie să-mi aduc și eu contribuția. Stai să vezi la anul!

Dabney m-a tras lângă ea.

– O știi pe Ginger, nu-i așa, Phil? Ginger O'Brien. Lucrăm împreună la Anuar.

Phil mi-a zâmbit. N-am mai văzut nimic înaintea ochilor. Am simțit că mă clatin pe picioare. *Mi-a zâmbit!* mi-am spus eu. *Zâmbeste și tu!* Numai că mie îmi venea să plâng.

– Mergi la biserică, nu? m-a întrebat Phil. Ești una dintre fetele din altar.

Am simțit că-mi iau foc obrazii de rușine. Trandafiriu, puțin spus! Am încuviințat din cap și am îngăimat un sunet ca un ciripit de vrabie. Cărei fete i-ar conveni să fie recunoscută drept o fată din altar? Și totuși, asta eram și asta fusesem încă de la zece ani. Nu era nici pe departe un secret.

– Mama mă obligă să merg la slujbă o dată pe lună și de câte ori vin la biserică te văd acolo.

– Nici nu mă miră că ai observat-o pe Ginger, a intervenit Dabney. E o fată superbă! Zicând acestea, Dabney m-a luat de gât și m-a sărutat pe obrazul meu stacojiu. Mai vorbim, acum trebuie să plec! A venit tata!

A dat buzna afară, în parcare din spate. Nici pomeneală s-o aștepte tatăl ei. Locotenentul Kimball conducea o mașină de poliție, pe care aș fi remarcat-o. Afară nu aștepta nici o mașină. Iată cum Dabney pleca acasă pe jos, abandonându-mă exact în clipa când aveam mai mare nevoie de sprijinul ei. Mi-am spus că n-am s-o iert niciodată pentru asta.

Phil m-a întrebat dacă îmi place baschetul și i-am răspuns afirmativ, după care a vrut să știe dacă m-ar interesa să vin să-l văd jucând în echipa de juniori, în după-amiaza următoare, și eu am acceptat fără nici o ezitare. Mi-a explicat că în acel meci urma să fie prezent mai mult pe teren, și eu am exclamat: *Da? Grozav!* Atunci el a zis: *Deci, ne vedem mâine. Nu cumva să uiți!* Iar eu m-am simțit ca și când un stol întreg de păsări ar fi fâlfâit din aripi în pieptul meu.

Sunt căsătorită cu Phil de douăzeci și nouă de ani și avem împreună patru băieți frumoși, dintre care cel mai mic e înaintaș în echipa Universității Villanova.

Trandafiriu, n-am ce zice!

Dabney plecă de la birou la patru jumătate, ca de obicei. Toate pregătirile pentru Weekendul Narciselor Galbene erau încheiate. Dabney ar fi putut organiza acest eveniment și în somn – har Domnului! –, întrucât își petrecuse toată după-amiaza citind și răsčitind e-mailul lui Clen, analizându-l pe toate părțile.

Acum șase luni am suferit o pierdere foarte dureroasă, din care îmi revin treptat.

Ce fel de pierdere? se întrebă Dabney. Pierduse un bun prieten? O iubită? Cu zece ani în urmă, Dabney își pierduse tatăl care suferise un atac de cord, iar scumpul ei labrador ciocolatiu, Henry, murise

chiar înainte de Crăciun, la vârsta de șaptesprezece ani. Însă nici una din aceste pierderi nu se compara cu pierderea lui Clendenin.

N-a fost zi – ba, ca să fie cinstit, Cupe, n-a fost oră – în care să nu mă gândesc la tine.

Dabney ar fi mințit dacă ar fi afirmat că nu se gândise și ea la el. Iubirea vieții ei, perechea perfectă, Ursitul ei. Tatăl copilului ei. Cât o duruse să rupă orice legătură cu el! Dar cu ani și ani în urmă, pe Dabney o uluise înțelepciunea și maturitatea propriei sale decizii.

Singurul mod de a supraviețui este ruptura definitivă. Te rog, respectă-mi dorința și lasă-ne în pace, pe mine și pe acest copil. Te rog, Clendenin Tabor Hughes, fă-mi plăcerea și nu mai lua niciodată legătura cu mine.

El fusese extrem de furios. O sunase pe Dabney în toiul nopții și, în ciuda legăturii telefonice proaste, cu decalaje și bruiaj, țipaseră unul la altul pentru prima oară de când erau împreună, vorbind unul peste celălalt, până când Clendenin pusese capăt convorbirii, spunând *Fiecare are de făcut o alegere*, după care trântise receptorul în furcă. Dar o lăsase să procedeze după bunul ei plac. Nu mai luase niciodată legătura cu ea.

SITUAȚIE IMPOSIBILĂ: *eu nu puteam rămâne, iar tu nu puteai pleca.*

În esență, despre asta era vorba.

Cu toate astea, atunci când ea născuse, Dabney își închipuise că Clendenin își va face apariția la spital. Se gândise că el s-ar putea ivi la biserică, în după-amiaza când se măritase cu Box, și, la fel ca în filme, l-ar fi întrerupt pe preot în momentul culminant. Își imaginase că ar putea veni să asiste la primul recital de pian al lui Agnes sau să participe la petrecerea aniversară de patruzeci de ani a lui Dabney, la Muzeul Vânătorilor de Balene. Se așteptase ca el să se întoarcă atunci

când murise mama lui, Helen; dar Helen Hughes fusese incinerată fără nici o slujbă.

Dabney se așteptase întotdeauna ca el să se întoarcă.

Dacă totul merge bine, mâine-dimineață ar trebui să fiu în Nantucket.

Dabney parcurse pe jos drumul de la birou până la locuința ei, regretând că nu este o zi din cursul săptămânii, ca să fie singură acasă și să aibă timp să se gândească. Soțul ei, John Boxmiller Beech – Box pentru prieteni –, era un talentat profesor de economie la Harvard și petrecea patru nopți pe săptămână la Cambridge, predând studenților. Box era cu paisprezece ani mai în vârstă decât Dabney, având acum șaiszeci și doi de ani, și părul îi albise complet. Era un eminent om de știință, spiritual la petreceri, o stimulase pe Dabney să evolueze intelectual, salvând-o într-un milion de feluri. Printre acestea, lucru de loc lipsit de importanță, o salvase de amintirea lui Clendenin Hughes, cu zeci de ani în urmă. Box o înfiase pe Agnes la vârsta de numai trei ani. La început, nu știuse cum să se comporte cu ea – nu-și dorise niciodată copii –, dar pe măsură ce Agnes creștea, lui Box începuse să-i placă s-o învețe să joace șah și să-i pună întrebări despre capitalele europene. O pregătise să meargă la Harvard și fusese dezamăgit când ea alesese să meargă la Dartmouth. Tot el făcuse naveta cu mașina la Hanover – uneori înfruntând viscole îngrozitoare –, fiindcă Dabney n-ar fi plecat de pe insulă nici în ruptul capului.

Mâine-dimineață. Era vineri, ceea ce însemna că Box ajunsese acasă, în Charter Street. Avea s-o însoțească la toate festivitățile organizate în Weekendul Narciselor Galbene, deși se mișca mai încet după operația la genunchi și îi era greu să-și amintească numele altor persoane decât cele pe care le știa de douăzeci de ani. Probabil că Box lucra, prin urmare era prea absorbit ca să acorde atenție la ceea ce se petrece în jur, dar dacă Dabney ar fi bătut la ușa biroului său, el ar fi pus stiloul jos, ar fi dat mai încet muzica de Mozart și ar fi ascultat-o pe Dabney rostind cuvintele de care cu siguranță se temuse vreme de peste douăzeci de ani.